

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῇντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ῥῆμα λέξι : ΚΑΙΣΑΡΑ

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μόνο μιά φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐ μ ἐ.
Μέσ' τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρ ω μ ῆ ος μας μιά δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ὀκτωβρίου εἰκοστὴ ἐβδόμη,
κι' ὁ βασιλεὺς 'στὴν ἐξοχὴ ἀκόμη.

Σαράντα νούμερο κρατῶ
καὶ μέσα 'στὴ βουλή πετῶ.

Ἀνοίγομεν καὶ τὴν Βουλὴν καὶ μὲ ἀφέλειαν πολλήν.

Κηρύττομεν τὴν ἑναρξιν τῆς νέας περιόδου,
καὶ βλέπομεν μετὰ χαρᾶς τοὺς βουλευτὰς τοῦ κράτους
λαβόντας ὁδοιπορικὰ ἀνόδου καὶ καθόδου,
καὶ εἰς τὸ ἄκρον σκεπτικούς, ἀλλὰ καὶ παχυτάτους.
Κι' εἶναι πολὺ παρήγορον μετὰ τινὰ ἀργίαν
νὰ σὰς ἐπαναβλέπωμεν μὲ σιδηρᾶν ὑγίαν.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας ἐξάμηνον καὶ πλέον
τὸ ἔθνος πρὸς τὴν προόδον ὀλοταχῶς βαδίζει,
κι' ἂν δὲν σκεφθῶμεν ὅλοι μας περὶ τοῦ τί πρακτέον,
ποῦ θὰ τὸ σπρώξῃ ἡ πρόοδος κανένας δὲν γνωρίζει.
Πρὸς τοῦτο ἡ Κυβέρνησις ἐργάζεται συντόνως,
μὰ κι' ἡ ἀντιπολίτευσις ἐργάζεται συγχρόνως.

Καὶ πρῶτον οἰκονομικῶς κατάπριμα πηγαίνει,
εἰς τὸν προϋπολογισμὸν περίσσευμα ὑπάρχει,
κι' εἰς τὸν στρατὸν μας εὐτυχῶς ὅλοι προβιβασμένοι
προσμένουν ἀνυπόμονοι ὀργανωτὴ Στρατάρχῃ.
Καὶ ὅταν ἔλθῃ κι' ὁ Vosseur καὶ ἕνα δύο ἄλλοι,
τότε συγχωνευόμεθα καὶ Ἕλληνες καὶ Γάλλοι.

Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ Ναυτικὸν αὐξάνει ὁσημέραι
κι' ἐντὸς ὀλίγου γίνεται πρῶτον τῆς Μεσογείου,
συνάμα καταφθάνουσι καὶ ἄλλαι κανονιέραι,
ἵτινες παρηγγέλθησαν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου,
Ἐνθ' δὲ μεγαλόνουσιν οἱ ἐθνικοὶ μας στόλοι,
συγχρόνως πορριβάζονται κι' οἱ ναυτικοὶ μας ὅλοι.

Ἡ πυρκαγιά ποῦ ἔπιασε ἐσχάτως 'στὸ Παλάτι
δὲν ἐξημίωσε πολὺ τοὺς ἐθνικοὺς μας πόρους,
διότι ὠφελήθημεν πολὺ ἀπὸ τ' ἀλάτι,
εἰς τὸ ὅποιον ἔπιασαν σπουδαίους λαθρεμπόρους.
Ἐπίσης δὲν ἐβλάφθημεν πολὺ κι' ἀπ' τὴν σταφίδα,
διότι ὠφελήθημεν ἀπὸ τὴν Κωπαΐδα.

Λίγεται, ὡς ἠκούσαμεν, καὶ ἡ κυκλοφορία,
καὶ τοῦτο κατορθώνεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου...
(μία φωνὴ ἀκούεται ἀπὸ τὰ θεώρεϊα :
«καὶ δὲν μᾶς λέτε τίποτε καὶ περὶ τοῦ δανείου;»)
Ὑπῆρχε καὶ ἀνέχεια χρηματικὴ ὀλίγη,
ἀλλὰ κι' αὕτη, ὡς φαίνεται, μετ' οὐ πολὺ θὰ φύγῃ.

Μὲ τὰς Δυνάμεις ἔχομεν ἀδελφικὰς τὰς σχέσεις
καὶ τὴν Εὐρώπῃν κυβερνᾷ εὐρήνῃ κι' ἡσυχία,
καὶ φαίνεται επικρατεὶ ἐκεῖ μεγάλη ζέσις,
ὥστε κι' ἐμεῖς εἰς τὴν τριπλὴν νὰ ἔμπομε συμμαχία.
Ἀλλὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀκόμη συζητεῖται,
καὶ πάντοτε ὑπομονὴ ὀλίγη ἀπαιτεῖται.

Ἐγίναμεν δὲ σύμμαχοι καὶ τῆς Ἀβυσσινίας
καὶ εἶναι σὰν θεότρελλος μὲ μᾶς ὁ Ἰωάννης,
μᾶς ζήτησε κι' ἕνα γιγατὸ μετὰ πολλῆς μανίας,
κι' ἴσως γενῇ Πρωθυπουργὸς ἐκεῖ κι' ὁ Δεληγιάννης.
Καὶ εἶν' αὐτὰ parole d' honneur τεκμηρία προόδου...
Κηρύττομεν τὴν ἑναρξιν τῆς νέας περιόδου.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς βουλῆς.

Π.—Ὡς πον ν' ἀνέβω ἔσκασα, κάνε μου ἴλιγο τόπο.
Φ.—Μωρὲ κ' ἐγὼ γιὰ ν' ἀνέβω ἔκαμα τόσο κόπο,
γιατὶ αὐτοὶ οἱ σκαπανεῖς κανένα δὲν ἀφίνουν
καὶ ἀνθρώπο ἀπ' ἀνθρώπο ποσὼς δὲν διακρίνουν.
Ἐγὼ τοὺς λέω, βρὲ παιδιὰ, δὲν εἶμαι κομματάρχης,
μὰ νὰ σου μοῦχει μιὰ σβερχιά ἓνας ἐνωματάρχης.
Ἀφοῦ λοιπὸν ἀνοίξανε ὅλαις τῆς πόρταις τέντα...
Π.—Σκάσε, μωρὲ πολυλογᾶ, καὶ κόψε τὴν κουβέντα.
Δὲν βλέπεις ὅτι μπαίνουνε οἱ βουλευτὰ τοῦ κράτους
καὶ ὁ Μητροπολίτης μας με τοὺς δισωτάτους;
Ἐ! ἔλα, ἔλα γρήγορα, γύρισε τὸ πλευρό σου,
καὶ ἄρχισε μ' εὐλάβεια νὰ κάνης τὸ σταυρό σου.
Φ.—Εὐλόγητος ὁ Κόσμος ἐμὸν φαίνεται πὼς ψάλλει
καὶ τὰ σταυροκοπήματα ἀρχίσαν καὶ οἱ ἄλλοι.
Π.—Βρὲ Φασουλῆ, σ' ὀρκίζομαι ὅτ' ἀδώδεκα Βαγγέλια,
ὅτι σ' αὐτὴ τῇ Σύνοδο ἔχουν νὰ γίνουν γέλοια,
ὅπου θὰ σκάσ' ὁ διάβολος...
Φ.—Νὰ! ὁ Τρικούτης μπαίνει,
καὶ σῶπα, σῶπα, Περικλῆ, νὰ ἴδουμε τί θὰ γένη!
Γιὰ κύττα τὸν τί σοβαρός! ὅταν διάνος φουσκομένος,
καὶ μέσ' ὅτ' ἀνέβη, δὲν τὸν ἴδωμεν ὅσο καὶ τὸν κλάινε;
Π.—Μὰ πές μου πὼς ὁ βασιλεὺς δὲν τὴν ἀνοίγει φέτο;
Φ.—Τὰ ἴδια, Περικλέτο μου, τὰ ἴδια Περικλέτο,
Ἀλλὰ δὲν ξέρεις, κουτεντέ, πὼς τώρα τόσους μῆνας
εἶν' ὁ Τρικούτης βασιλεὺς ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας;
Αὐτὸς ἀνοίγει τὴ βουλὴν, αὐτὸς καὶ τὴν γκεμίζει,
αὐτὸς καλεῖ τοὺς βουλευτὰς, αὐτὸς καὶ τοὺς σκορπίζει,
καὶ ἔχει τόση θέλησι καὶ τόση φαντασία,
ὅπου ἔχει καὶ τὴ βουλὴν νὰ κάνη Γερουσία.
Π.—Ἐ! σκάσε τώρα, φαπλατᾶ, καὶ μπαίνουνε δὴ ἀλλοι,
καὶ φαίνεται πὼς ἔχουνε κ' οἱ δὴ γερὸ κεφάλι.
Φ.—Ποιοὶ νᾶν' αὐτοί;
Π.—Ξέρω κ' ἐγὼ;
Φ.—Λοιπὸν τί τσαμπουνίζεις;
Π.—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Φασουλῆ, ἐκείνον τὸν γνωρίζεις;
Φ.—Ποιόν;
Π.—Νὰ! ἐκεῖνον.
Φ.—Ποιόν;
Π.—Αὐτόν.
Φ.—Μὰ ποιόν, μωρὲ κασίδη;
Π.—Αὐτὸν ἐκεῖ ποῦ κάθεται κοντὰ ὅτ' ὅταν Στεφανίδη.
Φ.—Ἄ! τὸν Σταμούλη θες νὰ πῆς...
Π.—Σταμούλη, βρὲ, τὸν λένε;
Φ.—Αὐτόν, καλέ, οἱ ἀνθρώποι τὸν βλέπουν καὶ τὸν κλαῖνε
Π.—Γιὰ ὅτ' ὅταν ἀφιλότιμο ποῦ ἔχει καὶ βελλάδα!
Φ.—Νὰ! ὅλο τέτοιους ἔχουμε ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Καὶ ποῦ νὰ ὀδῇς τὸν Μάνταλο!.. ψυχὴ μου τεφαρίκι!
καὶ ποῦ νὰ ὀδῇς καὶ τὸν Σερίφ με τούρκικο σαρίκι!
Π.—Τί ἔγνων λοιπὸν αὐτοί; δὲν βροῖσκοντ' ἐδῶ πέρα;
Φ.—Ἄμ' ἔχε δὴ ὁπομὸν κ' ἐλευσεται ἡμέρα,
ὅπου θὰ ἦναι ὅλοι τῶν ἐμπρός μας μαζεμμένοι.
Π.—Ἐ! σῶπα, σῶπα, Φασουλῆ, καὶ ὁ Σκουλούδης μπαίνει.
Καὶ τί ὥραϊος ἀνθρώπος! γιὰ κύττα γενειάδα!
καὶ νὰ μὴν ἦναι, βρὲ, παπᾶς εἰς τὴν Ἀγιά Τριάδα!
Καὶ τί φωνὴ μεταλλικὴ θὰ βγάξῃ ἀπ' τὸ στόμα!
Φ.—Ἰσως, μὰ μέσα ἔστ' ἡ βουλὴ δὲν μίλησε ἀκόμα.
Π.—Καὶ ποῦναι ὁ Καλλιφρονᾶς;
Φ.—Νὰ σοῦ εἰπῶ δὲν ξέρω,
ὅμως ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ αὐτὸν τὸν γέρο.

Εἶναι ὁ μόνος ὅπου ζῇ ἀπ' τὰ παλῆμά μας ἔτη,
καὶ κατὰ τί σεβάσμιμο μέσ' ἔστ' ἡ βουλὴ προσθέτει.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές ποιὸς εἶν' αὐτὸς ἐκεῖ ὁ διπλωμάτης;
Φ.—Εἶν' ἓνας Ἀμερικανός, τοῦ πικλὴν Κασσιμάτης.
Μ.—Καὶ τί γυρεύει ἔστ' ἡ βουλὴ;
Φ.—Ὅτε κ' αὐτὸς δὲν ξέρει.
Π.—Ἀμμε αὐτὸς, ὅπου βαστᾶ μαγκούρα εἰς τὸ χέρι;
Φ.—Ἄ! τὸν Δημητράκη λές, ἐκεῖνον τὸν ζευζέκη.
Π.—Ἀμμε αὐτὸς, ποῦ ὄρθιος σὺν μαργιονέτα στέκει;
Φ.—Αὐτὸς, βρὲ, εἶν' ὁ Καλλιγᾶς, μιὰ κάλτσα τοῦ διαβόλου
ὅπου δὲν ἄφησε λεπτὸ ὅτ' ἔστ' ἡ τσέπη μας καθόλου.
Π.—Μὰ πές μου πὼς δὲν φαίνεται ἐδῶ ὁ Δεληγιάννης;
Φ.—Μὰ τί λοιπόν; δὲν ἔννοεῖς; δὲν τὸ καταλαμβάνεις;
Φοβήθηκε...
Π.—Φοβήθηκε; τίποτα νταβατούρια;
μὰ λές καὶ πάλι νᾶχουμε τοποῦζια καὶ κουμπούρια;
Καὶ τάχα ποιὸς ἐσκέφθηκε ποτὲ νὰ τὸν σκοτώσῃ;
Φ.—Μωρὲ αὐτὸς φοβήθηκε μὴν τύχη καὶ κρυώσῃ.
Π.—Μὰ κατὰ βλέπω φεύγουνε... τί λές; κ' ἐμεῖς δὲν πάμε;
γιατὶ ἡ ὥρα ἔπερασε κ' εἶναι καιρὸς νὰ φάμε.
Φ.—Νὰ! νὰ! θαρρῶ πὼς ἄρχισαν καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν.
Π.—Πᾶμε, κ' αὐτοὶ τὸ ἔχουνε συνήθεια νὰ φωνάζουν.
Φ.—Ἀλήθεια σὺ δὲν ἀκουσες ἀπὸ τὸν λόγο λέξι;
Π.—Πᾶμε, γιατί' εἶναι συννεφιά καὶ σίγουρα θὰ βρέξῃ.
Ὅσο γιὰ τὸν λόγο θὰ τὸν ὀδῇς ὅτ' ἔστ' ἡ πρώτη μας σελίδα,
καὶ εἶναι λόγος, Φασουλῆ, λαμπρὸς γιὰ τὴν πατρίδα.

Κ' ἄλλη φωτιὰ ἐξαφνικὴ
εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἐκεῖ.

Ἐκεῖ στῆς Ἀκροπόλεως τὸν δοξασμένον βράχον
φωτιὰ ἐβλήθη ἔξαφνα ὑπὸ τῶν ἀπομάχων.
Ἄλλ' ὅμως ποῖον θέαμα ὅτ' ὅταν φῶτων τὸν αἰῶνα
νὰ ἴδωμεν καιόμενον κ' αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα!

Ὁ Πετμεζᾶς μας τραγουδεῖ
κ' ἔτσι σὺν κλέφτης θρηνηδεῖ.

Ὁ κύρ Θανάσης κάθεται ὅτ' ἔστ' ἡ ἀκρὴ τοῦ Σταδίου,
μετὰ τὴν βουλὴν ἐμᾶλλον καὶ τὴν πετροβολοῦσε:
Βουλὴ μου γιὰ λιγότερε τὸ κόμμα τοῦ Τρικουῆ
γιὰ νὰ διαβῶ ἀντίπερα, νὰ βγῶ ὅτ' ἔστ' ἡ ἄλλη ἀκρὴ,
πῶχουν οἱ κλέφτες σὺναξι κ' ὅλ' οἱ καπετανεῖοι,
νὰ πιάσουν τὸν Χαρίλαον νὰ πᾶν νὰ τὸν κορμάσουν.
Χίλιοι τὸν πᾶν ἀπὸ ἔμπροστ' αὐτοῦ καὶ δὴ χιλιάδες πίσω,
κ' ὁ Στεφανίδης ἔξαφνα πηγαίνει πρὸς νεροῦ του.

Τοῦ Τρικουῆ ἡ καντάδα
ὅλο μέλι καὶ γλυκάδα.

Μαῦρ' εἶναι νύκτα ὅτ' ἔστ' ἡ βουνὰ
καὶ ἡ βουλὴ πλακόνει
ὅλα τὰ βλέπω σκοτεινά,
θὰ εἶρεθῶ εἰς τὰ στενά,
καὶ ὁ Θόδωρος σιμόνει.

Στὸ δεξιὸ χέρι τὸ γερό
βαστᾶ λευκὴν σουμάδα,
Πρωτὰ ν' εἰς τ' ἀριστερό,
καὶ ἔχει τὸ ὕφος φοβερό
καὶ ἄσπρη γενειάδα.

Ὅτ' ὅταν Πρωθυπουργὸ τραγουδῇ
τοῦ φιλάτου τοῦ Σκουλούδη.

Εἰς τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς μου
διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
δι' ἐμὲ ἀφοῦ δὲν ἦσο,
διατὶ νὰ σὲ ἴδω;

Καὶ μετὰ ἔκαμες ἀπαύστως
Κωπαῖδα ν' ἀναπνέω
καὶ τὴν τύχην τῆς νῆας καὶ κλαῖω,
καὶ μετὰ διώχνεις κ' ἀπ' ἐδῶ;

Μεταξὺ βουλῆς—πρεσβείας
στέκει καὶ μετὰ βασανίζεις,
ὅτ' ἔστ' ἡ Μαδρίτη μ' ἐμποδίζεις,
ὅτ' ἔστ' ἡ βουλὴ δὲν με ποθεῖς.

Ἄχ! κἂν στέρεξε ἡ νὰ φύγω,
ἢ νὰ μείνω ὅτ' ἔστ' ἡ Ἀθήνα
ἓνα δὴ ἀκόμη μῆνας,
κ' ἴσως δι' ἐμοῦ σωθῇς.

Κ' ὁ Δεληγιάννης μ' ἀπελπισία
κάνει καντάδα ὅτ' ἔστ' ἡ ἐξουσία.

Κόμμα θέλω ν' ἀρματώσω μετὰ σαράντα βουλευτὰς
καὶ μετὰ τὸν Δημητράκη νὰ σὲ κλέψω κατ' αὐτὰς.

Ἄχ! μωρή, ἄχ! μωρή,
τί μοῦ κάνεις τὸν βαρὺ;

Κότταρης εἰς τὴν βουλὴν
μετὰ κατὰ νύκτα πολλήν.

Δρέψατι πάλι, βουλευτὰ ἡδαιμόνες, ὀδυσφεία,
καὶ φάτε πέτα, βρὲ παιδιὰ, σὰ πέντε Βιλαστία,
Καὶ τὴ βουλὴν φιλήσατε μου κατὰ τὴν Ἀθήνα...
ἐγὼ δὲν δρέπου τίποτα κ' ἐμὲ πᾶσι ἀπ' τὴν πείνα.

Κ' ἐγὼ ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ βουλευτῶν τοῦ Κράτους,
καὶ τώρα δὲν με γοῦφοντ' ὅτ' ἔστ' ἡ παλαιοπαλαιοσύνη τους.
Δὲν εἶν' ὁ βίους Μαῖους, Ἰούνιος δὲν εἶναι,
καὶ ὅσοι εἶσαι βουλευτῆς τρώγε κατὰ καὶ πίνε.

Νέα ἐπιδημία
ὅτ' ἔστ' ἡ κράτους τὰ Ταμεία.

Δὲν φθάνουν τόσαι θύελλαι καὶ τόσαι τρικυμῖαι
καὶ νῆα μὲς ἐπατελεῖ φορικτὴ ἐπιδημία,
νὰ φεύγουν καὶ δημόσιοι καὶ τοῦ Στρατοῦ Ταμίαι,
καὶ ἀφαντοὶ νὰ γίνονται μετὰ τὰ Ταμεία.
Κ' ἂν προσβληθῶν ἀπὸ αὐτὸ τὸ νόσημα καμπόσοι,
τὸ νέον ἰσοζύγιον ἀφεντικῶς θὰ τελεσθῇ.

Μέσω ἡμῶν
βαρὺς χειμῶν.

Χειμῶνας ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἐκ βορρᾶ καὶ νότον ἀφίκετο ὅτ' Ἄστρ' μας ἀπὸ βροχαῖς γεμάτος, καὶ τὰ σαλόνια ἤνοιξαν τοῦ κάθε Δὸν-Κισσώτου, κ' ἀρχίζει γλέντια καὶ χοροὺς δλόκληρον τὸ κράτος. Καὶ ὅμως μέσα ὅσους χοροὺς καὶ τὰς διασκέδασεις ἀρχίζουν καὶ αἱ τῆς βουλῆς συχνὰ συνεδριάσεις.

Μὲ ὅλην του τὴν φοβερὰν ἐδῶ μονοτονίαν, μὲ ὅλην του τὴν ἔλλειψιν θεάτρων κ' ἐσπερίδων, μὲ τὴν ἀέναον βροχὴν καὶ τὴν λασπομανίαν, τὴν λίμαν τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων, ἔχει καὶ ὁ χειμῶνας μας εὐχάριστα ἐν μέρει, ποῦ δὲν τὰ βρίσκεις, κύριε, ποτὲ τὸ καλοκαίρι.

Ἐν πρώτοις τόσαι τελεταὶ ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλην, αἱ παρατάξεις τοῦ στρατοῦ εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον, γεννῶσι διασκέδασιν παραπολὺ μεγάλην, ἀλλ' ὅμως διασκέδασιν σαμψώνως πρὸς τὸν νόμον. Κ' ἡ διασκέδασιν αὕτη αὐξάνεται οὐχ ἥττον μὲ τὴν συχνὴν ἐμφάνισιν τῶν Μεγαλειότητων.

Οἱ κάτοικοι συνέρχονται ἀνθρώποι εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὰς τόσας ἐξοχὰς καὶ ἀπὸ τὰ λουτρά των, καὶ διαχέουν ὅσας ὁδοὺς τὴν εὐθυμίαν ὅλην, τὰ πλούτη των, τὰς γνώσεις των, καὶ τὴν κακομοιριά των. Καὶ συνελόντι δὲ εἰπεῖν τὸ πᾶν διασκεδάζει. κ' ἀπ' τῆς τέσσερης ἡμῖς τὸ βράδυ σκοτεινιάζει.

νΕ! τότε πᾶ ἀλλόκοτη ἀρχίζει ἀηδία καὶ εἰς τὸ κατακόρυφον ἡ πληθὺς μας προβαίνει, ἐρήμωσις εἰς τὰς ὁδοὺς, παντοῦ μονοτονία, καὶ εἶναι ὅλοι εὐκαιροὶ καὶ στενοχωρημένοι. Κ' ἐνῶ καθένας πῶς καὶ ποῦ νὰ πάη συλλογᾶται, μέσα ὅσας τόσας σκέψεις του αἴφνης ἀποκοιμάται.

Ἐφέτος ὅμως ἡ παλῆ ἀπικρατεῖ μανία, τὰς ἐσπερίδας τοῦ λαοῦ φαιδρύνουσα κατὰ τι, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ τ ρ α π ε ζ ο μ α ν τ ε ῖ α, καὶ ἴσως φθάσῃ ὁ συρμὸς κ' ἀπάνω ὅτ' Παλάτι. Καὶ ἐρωτῶσιν οἱ γαμβροὶ περὶ νυμφῶν καὶ πάλιν, κ' αἱ νύμφαι περὶ τῶν γαμβρῶν μὲ ἔξαψιν μεγάλην.

Τοιοιτοτρόπως ἤρχισε καὶ πάλιν ὁ χειμῶνας ὁ ἴδιος ὅπως πέρυσι καὶ πρόπερσι κ' ἐφέτος, νῦν καὶ ἔει καὶ πάντοτε κ' εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας μὲ τὸ ἡμερολόγιον διὰ τὸ νέον ἔτος. Ἐν ταῦτοις, ὡς παρατηρῶ, ἡ στήλῃ τελειώνει, κ' ἀπ' τὸ βορρᾶ τὸ χέρι μου ἀρχίζει νὰ παγόνῃ.

Νὰ καὶ ἀλληλογραφία
δίχως γνῶσι καὶ σοφία.

Τῇ Κ ά π α Χ ι.—Ἐγίνετε πολὺ ὡραιότερα, κ' εἰς τῆς Αὐστρίας τὰ λουτρά νὰ πέρνετε ἀέρα.

Τῇ Μ ι.—Ἡμερολόγια, καθὼς σᾶς τὸ προείπον, ὡς τώρα τρεῖς ἡρπάγησαν χιλιάδες ἀντιτύπων.

Πρὸς τοὺς γ ν ω σ τ οὺς Εἰ σ α γ ε λ ε ῖ ς.—Ἀπόγευμα [μὴν ξεχνᾶτε,

ὅτι ὁ Λάμπρος σᾶς καλεῖ εἰς τὰς ἐπτὰ νὰ φάτε. Καὶ σὺ, κλεινὲ Διευθυντὰ κ' Εἰσαγγελεῦ συγχρόνως, νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Π ρ ό τ υ π ο ν, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃς μόνος.

Τῇ Ἐ λ π ι ν ῖ κ η.—Αὔριον θὰ προγευθῶ μαζί σας, λοιπὸν γνωστοποιήσατε αὐτὸ ὅσας μαγειρίσας.

Τῇ Ἀ λ φ α Μ ι.—Τί κάμνετε εἰς τὸ Τατοῖ πλέον; εἶναι κατάστασις αὕτη Ἑλλήνων βασιλέων;

Τῷ Δ έ λ τ α Β ῆ τ α ύ π ο υ ρ ο γ ῶ.—Ἐνθυμηθῆτε ὅτ' ἄλλα νὰ μοῦ τὴν διορίσετε κ' ἐκείνη τὴν δασκάλα.

Τῷ Ἀ λ φ α τῷ Α ύ γ ε ρ ι ν ῶ.—Ἀστεῖον μᾶς ἐφάνη, ὅτι καὶ σεῖς ἐφύγατε ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη.

Χ ρ υ σ ο ύ λ α, ποῦ τὸ φύλλο μας πολὺ συχνὰ διαβάσει... Ἄν τὸν Ρ ω μ ῆ δ ν θαυμάζετε, κ' ἐκεῖνος σᾶς θαυμάζει.

Τοῖς φ ῖ λ ο ι ς.—Χθὲς ἐώρταζεν ὁ εἰς ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας, κ' οἱ δύο τὸν ἠνυχήμεν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μας.

Sem telo.—Semper atrihs, semper Spanomarin, tuam figuram video in Imerologius.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους Ἀ γ γ ε λ ῖ α ς.

Ἡ Ἐ β δ ο μ ᾶ ς τοῦ φίλου μας Καμπούρογλου ἀρχίζει βιογραφίας ζωντανῶν ἀνδρῶν καὶ πεθαμμένων, καὶ πρῶτον πρῶτον αὔριον εὐθὺς μᾶς ξεφουρνίζει τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν τὸν τετραπερασμένον. Κάθε ἐπισημότητα θὰ μᾶς τὴν ζωγραφίσῃ, κ' ἴσως ἀργότερα κ' ἐμᾶς θὲ νὰ βιογραφήσῃ.

Εἰς τὸ ὑποκατάστημα τῶν ἀδελφῶν Μ π ε κ έ, ποῦνε κοντὰ ὅτ' ἰν Τράπεζα, πωλοῦνται καὶ φθηνὰ ἐνδυμασίαι ἐτοιμοὶ παιδιῶν καὶ ἀνδρῶν, ποῦ σὰν κ' αὐταῖς δὲν θάβρετε εἰς ἄλλον πουθενά.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀχαρνῶν, ὅτ' ἰν Ἀγορὰν πλησίον τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΜΑΓΝΗΣΑ ΔΗΛΑΜΠΡΟΝΚ α φ ε π ω λ ε ῖ σι. Συγχρόνως κόβει καὶ καφεὶ πολὺ φιλοκομμένον, ὅτ' εἶδος τοῦ ἐξαίρετον κ' εἰς ὅλους φημισμένον.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ἐκλεκτοί, κοῖμοι, χαριτωμένοι, μὲ χίλιας δύο ζωγραφίαις τοιγὰρ στολισμένοι, μικροί, μεγάλοι, μέτροι, εἰς τρεῖς γραμμένον γλώσσας, με ὅλας τὰς ἐσοτὰς κ' ἀκόμη ἄλλας τόσας, φθηνότατοι, θεοφθηνῶν εἰς ὅλα τὰ εἶδη. Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ὁ ΚΟΡΑΗΣ, Ἀλφά Κωνσταντινίδη.

Εἰς τὸ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ κ' ἐκεῖ πλησίον τῶν Χ α υ τ ε ῖ ω ν τοῦ Γ ε ω ρ γ η Κ λ α ρ α βρίσκεται λαμπρὸν καπναποπώλει, καπνὰ ἐξαίρετα καὶ διαλεκτὰ τοιγὰρ, καὶ ποτὶ πολυποίκιλα καὶ ποῦ τὴν π ᾶ ς τὴν κ λ α ρ α.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα ὅτ' τυπογραφεῖο τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει μὲ τῆς βρώμας τῶν Χ α υ τ ε ῖ ω ν—μ' ἔνα κάποιον Φαρμακείον,

Καφενεὶ τῶν Εὐφρονούντων—νύκτα μέρας ὡς τὸν νύκτα, με μακαλήδες καμπόσους, —πατσατζῆδες ἄλλουστῶν, μ' οὐρητῆρα σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.